

Gaston: transició a les clavegueres

Xavier Vinader

"Carles Gaston va treballar com a mercenari per als serveis secrets de Carrero Blanco, va ser recuperat pels homes de la cúpula del Ministeri d'Interior a l'època de UCD i va continuar fent 'bunyols especials' també quan el PSOE va arribar al poder. O sigui, que podia parlar amb propietat del Batallón Vasco Español i els GAL."

Carlos Gaston va tenir sort tota la seva vida fins aquest primer diumenge d'octubre, dia de la seva mort. El seu traspàs ha passat pràcticament desapercebut per a tothom menys per als seus familiars més pròxims, una collibada d'enemics que s'havia fet durant la seva vida, i alguns jutges i fiscals de l'Audiència Nacional que volien tenir amb ell una llarga conversa un dia d'aquests.

Carlos Gaston era francès d'origen algerià i estava establert a Marbella feia quinze anys. Es va casar oficialment dues vegades però tenia fills de tres dones diferents. A ell li agradava definir-se com un home de negocis, i a partir de la dècada dels 80 va aconseguir amassar una important fortuna que li permetia viure com un rei. El que no deia mai és que la seva especialitat sempre van ser les putes i el cobrament de deutes. Va començar en aquest camp de molt jove, com un petit pinxo de barri, pegant pallisses per encàrrec, llogant la seva pistola per compte dels *caids* més poderosos de Marsella i Bordeus. Però, de mica en mica, es va fer un lloc entre la *pegre* francesa, es va guanyar el sobrenom del Gran i li van començar a caure encàrrecs per organitzar malifetes en altres països. En va fer algunes de grosses fins que, veient-se acorralat per la policia de diversos països europeus, va decidir canviar d'aires i establir-se a Espanya. Aquí solia utilitzar els àlies de Karl, Gherard i Agea, i freqüentava una colla de *pied noirs* i ultradretans italians que van participar en la guerra bruta contra ETA per compte dels serveis secrets espanyols des de la meitat dels anys setanta.

El Gran no és mencionat en la sèrie televisiva de Victoria Prego, ni tampoc en el llibre de memòries de Torcuato Fernández Miranda, però també va ser un personatge de "la transició". La va viure des d'un lloc especial: les clavegueres de l'estat. Carles Gaston va treballar com a mercenari per als serveis secrets de Carrero Blanco, va ser recuperat pels homes de la cúpula del Ministeri d'Interior a l'època de UCD i va continuar fent "bunyols especials" també quan el PSOE va arribar al poder. O sigui, que podia parlar amb propietat d'ATE (Antiterrorisme ETA), el BVE (Batallón Vasco Español) i els GAL. Una mina d'informació.

En 1978, Gaston va ser un dels qui va disparar contra un dels homes històrics d'ETA, Juan José Etxabe, a Sant Joan Lohitzune. Etxabe va resultar ferit, però va salvar la vida perquè quasi tots els trets se'ls va emportar la seva dona, que va morir i que anava asseguda al costat seu. No va ser un atemptat fi. Tenia la firma de Carles Gaston i la seva colla. A la policia francesa li

va costar molt poc remuntar les pistes fins ells. Però el Gran desapareix a França i creuava la frontera espanyola fins a la pròxima. I és clar, quan les autoritats franceses preguntaven per ell aquí sempre deien que no el coneixien.

En 1985 el seu nom va aparèixer directament relacionat amb l'assassinat de Francisco Javier Galdeano, el delegat del diari *Egin* a Iparralde. Estava embolicat en molts altres atemptats firmats pel GAL, però aquests dies el jutge Garzón el volia interrogar en relació amb l'últim de tots, el del pacifista Juan Carlos García Goena en 1987, un sumari que estava parat fins ara però que pot donar sorpreses i espants a dojo.

Gaston vivia a Marbella perquè allà estava protegit pel comissari d'Estepona, Ricardo Ruiz Coll, que fou cap de José Amedo i Michel Domínguez a Bilbao. El jutge Garzón coneixia les reunions entre tots aquests personatges en un conegut club de Marbella i segurament algunes coses més. I volia parlar amb Gaston a fons del tema mitjançant una citació judicial. El mercenari francès ho sabia i estava molt nerviós les últimes setmanes. Fins ara no l'havien interrogat mai pel tema de la "guerra bruta" i veia tancar-se la tenalla a poc a poc al voltant seu. Alguns familiars pròxims fins i tot diuen que havia amenaçat de "cantar" el que sabia. Però es va morir de sobte sense poder fer-ho.

El cas és que el jutge Garzón s'ensuma alguna cosa i ha demanat una colla de fotografies i la partida de defunció de Gaston per saber, amb certesa, si va morir per causes naturals o no. El GAL va deixar de matar oficialment vuit anys enrere. Però potser el seu record continua fent víctimes. El tema és bastant inquietant.

Xavier Vinader